

DINGUSIOS MER- GINOS

SUNDAY
TIMES
bestseleris
Nr. 1

BESTSELERIO „PORA IŠ 9-OJO NAMO“ AUTORĖS DETEKTYVAS

CLAIRE DOUGLAS

CLAIRE DOUGLAS

DINGUSIOS
MERGINOS

Iš anglų kalbos vertė
Reda Žekienė

VILNIUS, 2023

Versta iš:
The Girls Who Disappeared
by Claire Douglas

Bibliografinė informacija
pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų
informacinės sistemos (LIBIS) portale *ibiblioteka.lt*

The Girls Who Disappeared
© Little Bear Artists Ltd., 2022
All rights reserved.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Reda Žekienė, 2023
© Viršelis, Asta Puikienė, 2023
© Leidykla VAGA, 2023
ISBN 978-5-415-02686-9

Skiriu savo skaitytojams

N E L A I M Ė

1998-ųjų lapkritis

Jos dainavo. Buvo išgėrusios. Ir laimingos. Ilgainiui Olivija geriausiai prisiminė būtent šitai. Kokios laimingos buvo jos draugės.

Selė sėdėjo priekyje. Kaip visada. Ji sakydavo, kad automobilio gale ją pykina. Šiaip ar taip, geriausiai draugei sėdėti šalia Olivijos buvo tarsi savaime suprantama. Selė čiauškėjo apie Melą, jai patinkantį vyruką, kuris pagaliau pakvietė ją į pasimatymą – Olivijos ta žinia visai nenustebino. Didelių, tamsių akių ir itin gyvybinga Selė visada traukė vaikus – įskaitant ir Olivijos draugą Veslį. Nors siekdamos išsaugoti draugystę jiedvi apie tai nekalbėjo, ši tema vis dar kėlė įtampą.

Pakylėtu balsu, susijaudinusi ir šiek tiek nerišliai Selė pasakojo, kaip Melas jai nupirko kokteilį „Baltasis deimantas“. Tik Olivija dėl radijo ir vis stiprėjančio ir garsėjančio lietaus ne viską aiškiai girdėjo.

Ant užpakalinės sėdynės buvo įsitaisiusios Tamzina ir Keitė: pajudusiais nuo tušo paakiais, vilkėjo trumpas blizgančias palaidinukes, kurios švietė iš po gerokai per plonų apsiaustų, ir nuo judviejų sklido alkoholio, sumišusio su kvepalais, tvai-

kas. Apsikabinusios per pečius, traukė kartu „Spice Girls“ hitą „2 Become 1“ – jiedvi elgėsi taip, tarsi vis dar būtų klube.

Olivijai suspaudė širdį. Juk žadėjo šįvakar nepasigerti. Dėl to tikrai kalta Tamzina. Olivija matė ją prie baro užsisakant dvigubus vieno gurkšnio kokteilius; užsisakiusi Tamzina krestelėjo savo pašviesintus, laibus pečius siekiančius plaukus, akivaizdžiai tikėdamasi, kad kuris nors gerbėjas sumokės. Paprastai taip ir būdavo. Mergina buvo graži, bet visiškai kitokia nei Selė, – gana įžūli ir tiesmuka, dėvinti spalvotas „Wonderbras“ liemenėles ir vos užpakalį dengiančius sijonus.

Šįvakar, kai Olivija išvažiavo pasiimti draugių kartu pasiilksminti, nelijo. Ir dar prieš dešimt minučių, kai visos išėjo iš naktinio klubo, tik dulksnojo. O dabar jau pliaupė taip, kad Olivija vargiai įžiūrėjo kelią. Nors valytuvai veikė visu pajėgumu, priekinio stiklo abiejuose šonuose tvenkėsi upeliai ir baisingai ribojo matomumą. Priekyje besidriekiantis kelias skendėjo aklinoje tamsoje ir kelionė panašėjo į sklendimą kosmose. Net ir tolimosios žibintų šviesos nepajėgė prasiskverbti per tirštėjančią miglą, primenančią žemę kaustantį ledą.

Kadangi buvo jos eilė vairuoti, Olivija visą vakarą gurkšnojo vieną ir tą pačią taurę vyno. Tačiau smarkiam vėjui talžant jos mažutį „Peugeot 205“, net nuo tokio kiekio pajuto gerklėn kylančią deginančią rūgštį. Nors vairavimo egzaminą išlaikė vos prieš kelis mėnesius, vairuoti ji nebijojo. Bet šįnakt viskas kitaip. Net ir geru oru Olivija nekenė šio kelio. Velnio koridorius driekėsi per mišką, ir abipus plento augantys aukšti bukai bei eglės žadino slogias emocijas. Tolumoje – garsieji stovintys akmenys ir aplink įsikūręs miestelis – spąstai turistams, su daugybe mistinių parduotuvių ir arbatinių.

Lietaus lašai, lyg iš dangaus skriejančios strėlės, purslais taškėsi nuo kelio dangos ir šniokštimas užgožė radiją. Olivija stipriai, kad net krumpliai pabalo, įsitvėrė į vairą. Dabar jau pylė taip garsiai, kad draugės staiga liovėsi dainuoti, o Selė pagarsino radiją.

– Išjunk, – riktelėjo Olivija, ir Selė nė necyptelėjusi padarė ko prašoma. Nors tamsoje neįžiūrėjo veido, Olivija suprato įžeidusi draugę. Ir iš karto pasigailėjo – tikrai nenorėjo skaudinti Selės.

– Tai bent naktelė! – palinkusi pirmyn ir įsikibusi į Olivijos sėdynės galvos atramą šūktelėjo Keitė. – Kaip pliaupia!

– Gal gali atsilošti? – neįprastai griežtai paliepė Olivija.

Keitė buvo vyriausia iš jų, ketveriukės lyderė, ir tikrai nemėgo, kai kas aiškino, ką daryti. Nors veido Olivija nematė, puikiai įsivaizdavo, kaip Keitė, žiūrėdama į Tamziną, pavartė akis. Tačiau vis dėlto pakluso – girdėjosi, kaip bambtelėjo į užpakalinės sėdynės atlošą. Tik saugos diržų jos nesegėjo.

– Tikiuosi, rytoj sulauksiu žinių iš Melo, – jau prislopusiu balsu suulbėjo Selė, mėgindama išsklaidyti įtampą. – Žadėjo paskambinti ir... Šūdas! ATSARGIAI!

Vidury kelio kažkas stovėjo.

Viskas įvyko labai greitai: Olivija spustelėjo stabdžius ir pasuko vairą. Automobilis slydo, apsisuko, dideliu greičiu užvažiavo ant kelkraščio ir vertėsi – stogui trinktelėjus į asfaltą pasigirdo metalo džeržgesys, galiausiai nučiuožęs sustojo griovyje. Olivija girdėjo draugių klyksmą, o tuomet kojas pervėrė skausmas. Ir ji neteko sąmonės.

Kai atsipeikėjo, automobilis stovėjo tiesiai. Tamsoje švietė rusvai geltoni laikrodžio skaičiai – 01:10. Kiek laiko ji buvo

be sąmonės? Spengė mirtina tylą. Draugių visai nesigirdėjo. Širdis ėmė daužytis prisiminus, kas įvyko. „O Dieve, o Dieve. Ar jos sveikos? O gal sužeistos? Ar partrenkiau tą žmogų ant kelio?“

Olivija pabandė pajudėti, tačiau suklykė iš skausmo. Ji buvo įstrigusi – vieną koją prispaudė žemyn pasislinkęs vairo mechanizmas.

– Selė?

Olivija pasisuko į šalia esančią sėdynę. Ši buvo tuščia. Kur Selė? Lošdama galvą link užpakalinės sėdynės mėgino žvilgtelėti sau už nugaros, tikėdamasi pamatyti Keitę su Tamzina, nuogaustadama, kad šios galėjo žūti – tačiau jų ten nebuvo. Suvokus realybę, Oliviją užplūdo panika.

Automobilyje ji buvo vienui viena.

Jos išėjo ieškoti pagalbos? Miško vidury? Juk Keitė turėjo mobilųjį – rožinę „Nokia“, kuria taip puikavosi. Iš visos ketveriukės ji turėjo geriausią darbą – dirbo vaistininko padėjėja. Kuri nors jų tikrai būtų paėmusi tą telefoną ir iškvietusi policiją ar greitąją. Rankinių irgi nesimatė. Automobilyje nesimatė nė ženklų, kad draugių čia būta. Bet jos gi negalėjo tiesiog palikti Olivijos vienos. Kuri nors tikrai būtų pasilikusi. Neabejotinai Selė. Jos geriausia draugė.

Iš skausmo ir baimės Olivija ėmė nevaldomai drebėti, o kai prisiminė, dėl ko įvyko avarija, net kraujas gyslose sustingo: ant kelio, kuris dabar buvo tuščias ir driekėsi į beribę tamsumą, tąkart stovėjo žmogus.

Kas jis?

Ir kur dingo jos draugės?

PIRMA DIENA

Džena

BALSO ATMINTINĖ:

2018 metų lapkričio 26-oji, pirmadienis

*Nė nesugalvosi taiklesnio pavadinimo ilgam, tiesiam ke-
liui, vedančiam į Staferberį Viltšyre: Velnio koridorius.
Jame nuolat kas nors įvykdavo: fiksuoti pranešimai apie
nepaaiškinamas avarijas, akivaizdžias savižudybes, šmės-
čiojančias žmogystas su gobtuvais ar iš miškų ataidintį
vaiko verksmą. Tačiau daugiausia paslapčių gaubė Olivijos
Ruterford bylą. Nelaimė nutiko būtent šią lapkričio savai-
tę, tik prieš dvidešimt metų – įvykus avarijai iš suknežinto
automobilio dingo trys merginos ir jos iki šiol nerastos...*

Spustelėjau pauzės mygtuką telefone – lioviausi įrašinėti ir ap-
sidairiau. Tas kelias išties atrodė kažkoks šiurpus. Nutiestas
vidury miškų, ir kur tik pažvelgsi – vien tik aukšti, tankūs,
žiemą ir vasarą žaliuojantys medžiai, besistiebiančios krau-
josrūvų spalvos dangų ir išpampusius juodus debesis. Iki šiol
nepastebėjau nei kokio namo, nei jokio kito statinio. Atrodytų,
lyg būčiau kažkur Skandinavijoje, o ne Viltšyre. Kelkraštyje

jau stovėjau bent dešimt minučių, o pro šalį pralėkė tik dvi mašinos.

Staiga krūptelėjau ir vos širdis neiššoko iš krūtinės – pro šoninį mano automobilio stiklą į mane spoksojo vyras. Matyt, išniro iš miško. Kokių penkiasdešimties, gal šiek tiek vyresnis; žvejo skrybėlė dengė kaulėtą, vešlios barzdos ir tankių, žilų antakių įrėmintą veidą. Vilkėjo ilgą, iki pusės blauzdų, neperšlampamą apsiaustą. Už pavadėlio laikė baltą, panašų į skaliką šunį trimis kojomis ir ruda dėme vietoj kairiosios akies. Šuo liūdnam žiūrėjo į mane. Ištiesiau ranką ir, nepastebimai iš krepšio išsitraukusi dujų balionėlį, pasidėjau prie šono.

Vyriškis ranka parodė man sukimo judesį. Tik šiek tiek nuleidau stiklą – pirštą laikiau paruoštą ant mygtuko. Tvokstelėjo spyglių ir neskaltų drabužių tvaikas.

– Kuo galiu padėti? – pasiteiravau.

– Ketinau klausti to paties, – stipriu vietiniu akcentu išartikuliuavo jis. – Sugedot? Nereikėtų čia sustoti. Vienai šitam kely nesaugu.

Vyras buvo be vieno priekinio danties. Pasigirdo griaustinis, ir nuo to žemo, šiurpaus garso tik dar labiau įsitempiau.

– Aš... – sudvejojau, gal geriau, kad jis kol kas nežinotų, jog esu žurnalistė. – Važiuoju į Staferberį.

– Pasiklydot?

– Ne, tik stabtelėjau šį tą... padaryti. – Supratau, kad neįtikinau.

– Aišku... – Jis susiraukė, įtariai nužvelgė mano naujutėlaitę „Audi Q5“ ir vėl įsmeigė savo beveik juodas akis į mane. – Na, Staferberis tik už kokių poros mylių, visą laik tiesiai. Tikrai nepaklysit.

– Puiku, dėkui.

Vengdama daugiau klausimų skubiai uždariau langą ir drebančiomis rankomis įjungiau pavarą. Automobilis taip greit šoko iš žole apžėlusio kelkraščio, kad net padangos sucypė. Užpakalinio vaizdo veidrodėlyje mačiau jį su tupinčiu prie kojų šunimi, stovintį ir žiūrintį į tolstantį mano automobilį.

Į Staferberį atvažiavau jau šiek tiek nurimusi. Miestelis atrodė taip, kaip ir įsivaizdavau. Lygiai kaip tose nespalvotose fotografijose, kurių nemažai peržiūrėjau prieš leisdamasi į daugiau nei dviejų šimtų mylių kelionę iš Mančesterio. Ne kažin kas pasikeitė nuo 1890-ųjų. Žinoma, stovintys akmenys mena gerokai senesnius laikus. Pamačiau juos pirmiausia. Stovėjo aptvertoje, pelkę primenančioje pievoje man iš dešinės, puslankiu išsidėstę penkių metrų atstumu vienas nuo kito, didžiuliai ir bjaurūs, lyg eilė nelygių dantų. Neatrodo, kad būtų sustatyti kokia specialia forma, ne taip, kaip Stounhendže. Net ir iš tolo matėsi jų apsamoję, tarsi aptraukti žaliomis apnašomis, paviršiai.

Laipteliais per užtvarą į akmenų pievą lipo šeima su šuniuku – visi pasipuošę ryškiaspalviais lietpalčiais, vaikai avėjo stilingus botus. Kažin ar Finui čia patiktų? Mintyse šmėstelėjo dešimtmečio sūnaus, su nuolat ant akių užkritusiais plaukais, paveikslas. Širdį pervėrė neapsakomas ilgesys. Nuo tada, kai su jo tėčiu nebegyvenome kartu, dažnai teko būti be sūnaus – neturėjau kito pasirinkimo, vaiku rūpinomės paeiliui. Bet nenkenčiau to. Jaučiausi, tarsi trūktų dalelės manęs pačios.

Pagrindinė gatvė vedė aplink paminklą kariams, taip suformuodama pasagos formos lankstą, o tiesiai priešais posūkį,

tarp dviejų viduramžius menančių pastatų vinguriavo man reikalingas kelias iš miestelio. Ant kampo matėsi užėiga skambiu, tik visai ne gerąja prasme, pavadinimu – „Varnas“. Vien pažvelgus į iškabą – pilko dangaus fone pavaizduotą juodą paukštį su mažomis, blizgančiomis, grėsmingomis akimis – kūnu perbėgo šiurpas. Navigacija rodė, kad būtent šiuo keliu išvažiuosiu į priemiestį.

Buvau užsisakiusi miško namelį, kuris interneto puslapyje man pasirodė gražus ir modernus. Tačiau pirmiausia norėjau apsižvalgyti, todėl sąmoningai neišsukau iš Velnio koridoriaus. Lėtai riedėjau per Kalėdoms pasiruošusį miestelį, pro mažas krautuvėles, prekiaujančias paslaptینگomis dekoracijomis, papuošalais bei smilkalais, pro Tiudorų dinastiją menančiame name įsikūrusią kavinukę, pavadintą „Beatos arbatinė“, pro kelias drabužių parduotuves, kurių vitrinose puikavosi marškinėliai su linksmomis aplikacijomis ir sijonai su kutais; pravažiavau ir pro „Madam Tovi“, kur, kaip skelbė didelė, taro kortomis iliustruota iškaba, buvo galima išsiburti ateitį. Patrauklus miestelis, nedidelis ir žavus, su Tiudorų epochos pastatais, akmenimis grįstomis gatvelėmis ir kalėdinėmis lemputėmis mirguliuojančiomis vitrinomis. Puikus turistų traukos centras, tik kažkoks išsikvėpęs. Tarsi prastai reklamuojamas Eivberis. Bet gal vasarą jis gyvensnis? Juk šiandien šaltas lapkričio pirmadienis, gal dėl to ir matyti vos keli žmonės.

Sulig šia mintimi į stogą ėmė barbenti lietus – greitai ir stipriai. Pastebėjau, kaip į netoliese esančią krautuvėlę, susikibę rankomis ir kikendami, šmurkštelėjo vaikas su mergina. Sukirbėjo pavydas. Kadais ir mudu su Gevinu tokie buvom. Apvažiavau puslankiu paminklų kariams, akmenys dabar buvo

man iš kairės, ir iš pagrindinės gatvės vėl įsukau į tą nelem-
tą Velnio koridorių. Maždaug už pusės mylios nuo stovinčių
akmenų pievos įriedėjau į neasfaltuotą keliuką, kuris nuves
mane gilyn į miškus. Važiuodama toliau ėmiau svarstyti, ar
tik nebus pernelyg nuošalu. Gal vis dėlto reikėjo užsisakyti na-
kvynę pačiame miestelyje.

Už kelių šimtų jardų privažiavau tikslingai atostogauto-
jams pastatytą namelių kompleksą, primenantį kitas gamtos
apsuptyje esančias poilsivietes prie paplūdimių ir visus metus
žaliuojančių miškų. Sulėtinau greitį, norėdama perskaityti pa-
vadinimą ant pirmojo namelio. „Papartis“. Man rezervuotas
„Katilėlis“, tik nė nenutuokiau, kur jis. Atrodo, kad toliau stovi
dar du ar trys, tik per automobilio langą plaunantį lietu ir per
medžių tankmę buvo sunku ką įžiūrėti. Kai telefonu užsisa-
kiau nakvynę, Džėjus Knaptonas (savininkas) paaiškino, kad
kompleksas dar nebaigtas ir kad kol kas miškuose pastatyti tik
šeši nameliai. Ir buvo akivaizdu, kad jam padarė įspūdį mano
apsilankymo priežastis.

Važiuojant iš po automobilio ratų tiško šlapias purvas. Ti-
kėjausi, kad pirmame namelyje, „Papartyje“, kas nors apsisisto-
jęs, nors, tiesą sakant, taip neatrodė. Man visai nepatiko mintis
gyventi miške vienai. Priartėjusi prie antro namelio sulėtinau
greitį ir bandžiau įžiūrėti užrašą. „Katilėlis“. Su palengvėjimu
sustojau priešais. Lipant iš automobilio kulniukas susmigo į
samanas ir velėną. Ką sau maniau audamasi aukštakulnius į
mišką? Ačiūdie, automobilyje turėjau botus. Nekreipdama dė-
mesio, kad lietus merkė mano vilnonį paltą ir plaukus, minu-
tėlę stovėjau ir žiūrėjau į namelį. Užplūdo prisiminimai apie
šeimos atostogas gamtos poilsivietėje pernai per Kalėdas.

Finas taip džiaugėsi – namas miške! Suspaudė širdį suvokus, kad gal jau nebebus mūsų visų trijų atostogų ir gal nebesutiksime Kalėdų drauge. Nuo šiol Finas bus arba su manimi, arba su tėčiu – o ateity ir su nauja Gevino partnere. Nes, suprantama, atsiras nauja mergina, jei jos dar nėra. Nes dėl ko dar Gevinas vieną vėlų vakarą prieš keturis mėnesius pareiškė, jog jam „reikia erdvės“ nuo mūsų penkiolika metų trunkančios santuokos? Po devyniolikos metų kartu... Dėl ko dar būtų persikėlęs į studijos tipo butą netoli savo biuro?

Ne tokį gyvenimą įsivaizdavau. Ne tokios ateities norėjau.

Ir vis dar jaučiau dėl to kartėlį. Tiesiog siutau, kad iš manęs buvo atimtas gyvenimas, kokį turėjau, gyvenimas, kokį mylėjau. Kad buvo išdraskytas mūsų mažas šeimos pasaulis. Ne to norėjau savo sūnui. Ir sau. Kartais baisiai troškau įskaudinti Geviną – nubausti jį, neleisti matytis su sūnumi, ir tas troškimas tiesiog mane graužė. Tačiau suvokiau, kad taip pasielgti būtų savanaudiška ir neteisinga Fino atžvilgiu. Ir suprantama, tikrai taip nepasielgsiu. Bet tas pyktis... Giliai įkvėpiau. „Susimk, Džena“, – priminiau sau. Ne laikas dabar apie tai galvoti. Ne laikas kapstyti jausmų labirintuose. Atvažiavau dirbti darbo. Pasitaikė puiki karjeros galimybė ir negaliu leisti, kad mano sumišę jausmai viską sugadintų.

Atsigrėžiau į mašiną, spustelėjau pultelį ir atidariusi bagažinę ištraukiau savo didelį kelioninį krepšį. Vos įmanoma pakelti; mintyse išplūdau save, kad prisikroviau tiek daiktų. Geviną toks mano įprotis siutindavo – sau jis susipakuodavo minimalų kiekį. O man reikėjo prisidėti visiems gyvenimo atvejams ir jau tikrai nė žingsnio iš namų be plaukų žnyplių. Stabtelėjau mažutėje verandoje ir, kaip buvo nurodyta po už-

sakymo atsiųstoje instrukcijoje, iš užkoduoto seifo, pritvirtinto prie sienos, išsiėmiau raktą. Prieškambaris buvo jaukus ir patogus, stovėjo pakaba apsiaustams ir audeklu apmuštas suoliukas su ištraukiamomis pintomis dėžėmis batams. Pasi-kabinau savo sulytą paltą ir prisėdusi ant suoliuko nusiaviau batus.

Atviros erdvės interjeras atrodė dar gražiau nei nuotraukose: baltos sienos, medinės šildomos grindys, moderni oranžinė L formos sofa, avikailio kilimėliai, minkštos antklodės ir pagalvėlės. Ant sienos kabėjo medžiaginė elnio galva, o ragai buvo apipinti margaspalvėmis lemputėmis. Finui patiktų. Svetainės zonoje buvo įrengtas atviras židinys, šalia pintinėje pridėta malkų, o anapus sofos stovėjo nedidelis valgomasis stalas. Už svetainės zonos, palei langą, pro kurį matėsi įvažiavimas į kiemą, buvo išdėstytas baltas, blizgus virtuvės komplektas su pilko akmens stalviršiais bei virtuvės sala su aukštomis kėdėmis chromuotomis kojomis.

Pro akis nepraslydo elektronika: madinga garso sistema, kurios tikrai nesugebėsiu įsijungti – bet jei čia būtų Gevinas, padarytų tai per kelias minutes; momentinis vandens šildytuvas prie čiaupo ir gąsdinančiai moderni viryklė bei marmitas. Aš pratusi paprasčiau. Nužingsniavau atgal per svetainės zoną, pro prieškambarį, link miegamųjų. Vienas miegamasis didelis, su dvigule lova, šalia – mažesnis su dviem viengulėmis. Numėčiau savo krepšį ant dvigulės lovos, stengdamasi vyti šalin mintis apie Finą ir kaip jam čia patiktų.

Grįžau į svetainės zoną ir iš rankinės išsitraukiau mobiliųjį. Iš arti nufotografavau elnio galvą – nusiūsiu Finui; tuomet atidariau laukujas duris ir džiaugdamasi, jog yra veranda,

ėmiau fotografuoti mišką. Rezultatas – panoraminė nuotrauka: miškas lyjant, dėl ko medžiai švelniai išplaukia; pro šakas besiskverbianti foninė violetinė spalva suteikė atspalvį visam vaizdui. Pasidalinsiu vėliau savo instagramo paskyroje. Tikrai padės sužadinti susidomėjimą būsimąja tinklalaide.

Sukurti tinklalaidę buvo mano mintis. Prieš kelis mėnesius, radusi ant savo stalo pranešimą spaudai, lyg apsėsta panorau sužinoti viską apie tą bylą. Ir labai nustebau supratusi, kad be straipsnių dešimtojo dešimtmečio pabaigoje ir 2000-ųjų pradžioje daugiau nieko nebuvo – įvykis atrodė visiškai pamirštas. Įstrigo tai, kad nelaimės metu Olivijos Rutherford draugėms, kaip ir man tuomet, buvo aštuoniolika ar devyniolika metų, ir žiūrėdama į apglamžytą laikraštį staiga supratau, kad tiesiog privalau užpildyti tą informacijos spragą. Ne paviršutiniškomis trimis pastraipomis BBC naujienų portale, prisimenant lygiai prieš du dešimtmečius nutikusį įvykį, o rimtu, nuodugniu tyrimu. Laimė, mano Salfordo biuro redaktorė Leila pritarė, kad tokia tinklalaide puikiai tiks naujai komunikacijos kampanijai, tad išsiuntė mane čia surinkti kuo daugiau informacijos ir įrašyti kiek įmanoma daugiau interviu. Kai grįšiu į Mančesterį, Leila padės man sudėlioti viską į kokias šešias atskiras dalis. Labai džiaugiausi gavusi tokią užduotį – nors žurnalistinį darbą dirbau septyniolika metų, dar nebuvau viena pati kūrusi tinklalaides.

Uždariusi duris lietui grįžau į virtuvę, padėjau telefoną ant stalviršio ir atsistojusi priešais plautuvę pažvelgiau į mišką. Stengiausi galvoti tik apie jo grožį ir vyti šalin slogias mintis. Priešais, giliau miške, matėsi kitas namelis – ne visas, tik dešinysis kampas su stačiakampiu langu. Iš ten sklido šviesa, ir tas

rusvai gelsvas spindulys mane ramino. Kaip gerai, kad miške gyvenisiu ne viena. Buvo beveik ketvirta popiet.

Pasinaudojau tuo įmantriu čiaupu su vandens šildytuvu ir užsiplikiau arbatos. Tikrai jaučiausi dėkinga šeiminkui, kuris pasirūpino palikti pieno, duonos, sviesto ir arbatos maišelių. Tuomet atsisėdau prie stalo ir, išsiėmusi iš krepšio savo užrašus, paskleidžiau juos priešais save. Iš senų 1998-ųjų lapkričio laikraščių buvau nusikopijavusi straipsnius apie tris dingusias merginas, ten matėsi ir balto sumaitoto Olivijos „Peugeot 205“ nuotrauka. Tikras stebuklas, kad kažkas dar liko gyvas.

Mintis pertraukė šuns lojimas, ir atsistojusi pažvelgiau pro langą. Nuo priešais stovinčio namelio artėjo žmogus, vedinas pririštu dideliu vokiečių aviganiu. Kadangi ant galvos buvo užsitraukęs ir pasmakrėj užsiveržęs apsiausto gobtuvą su snapeliu, neįmanoma nuspėti, vyras ten ar moteris, tik viena buvo aišku – aukštas. Žengiau arčiau lango ir pasilenkiau virš plautuvės, kad geriau matyčiau. Žmogus sustojo ir minutėlę žiūrėjo į mano namelį. Tada pasuko dešinėn ir, laikydamas už pavadžio šunį, nužingsniavo gilyn į mišką.

Užtraukusi užuolaidas grįžau prie savo popierių, nekreipdama dėmesio į kampuose šokančius šešėlius, pasiryžusi nesureikšminti fakto, kad buvau viena ten, kur vyko nepaaiškinami dalykai ir dingo žmonės.

Olivija

Olivija palinkusi valė savo ponio kanopą ir lietaus lašai dundeno į neperšlampamo apsiausto nugarą. Maudė kelį ir blauzdą. Kaip visada tokiu oru. O jei ilgai laikys pakėlusį sunkią Sabriną koją, skausmas dar paaštrės, tad reikėjo paskubėti. Vienintelis apšvietimas arklidėse buvo mirkčiojanti lemputė, skleidžianti tokią menką švieselę, kad Olivija vargiai matė, ką daro. Tačiau jai ir nereikėjo matyti. Išvalyti kanopą būtų galėjusi net užsimerkusi.

Po avarijos Olivija mieliau rinkosi arklių, o ne žmonių draugiją. Tvirtą, patikimą ir raminančią draugiją. Žirgai tavęs nenuvils, nesmerks, nesupyks, nesielgs bjauriai ir nemanipuliuos. Jie neatsikirs žiauriais žodžiais ir nesudarys tokių aplinkybių, kad jaustumėsi nepatogiai. Visada žinai, ko iš jų tikėtis. Pasveikusi po avarijos Olivija laiką leido arklių apsupty, kas buvo išties paprasta – jos motinai priklausė vienintelė miestelyje jojimo mokykla ir žirgynas. Nuo tos lemtingos nakties mergina nebesėdo už vairo, tačiau jodinėti galėjo. Jodinėjimas dabar buvo jos vienintelė laisvė.

Susigūžusi, pasistačiusi apsiausto apykaklę, per kiemą link jos skubėjo mama, bet Olivija ją išgirdo tik šiai visiškai priarėjus. Olivija kilstelėjo galvą ir nuleido Sabrinos koją.

– Kaip jautiesi, mieloji? Atrodai pavargusi. Gal šįvakar jau užtenka?

– Jau beveik baigiau, – atsakė Olivija.

– Gerai. Baigiu ir aš, ir eisiu ruošti įdarytų bulvių. Ar vėliau susitinki su Vesu? – Mamos žilstantys, bobu apkirpti plaukai buvo taip prilipę prie galvos, kad ji priminė lego žmogeliuką. Jai ant nosies galiuko kabojo lietaus lašas.

– Ne, šįvakar ne.

– Puiku. Galėsim toliau žiūrėti „Tai – mes“. – Būtent tokio vakaro Olivijai ir reikėjo – skanios vakarienės ir susirangius priešais ekraną žiūrėti mėgstamiausią serialą. Tobulas planas atitrūkti nuo realybės.

Mama nužingsniavo link sandėliavimo patalpos.

Sabrina suprunksėtė, per dideles šnerves priešais save išpūsdama oro debesį. Olivija įrėmė kaktą žirgui į kaklą. Jai patiko arklių kvapas, alsuojantis šiluma, drėgme ir garais. Ji nuvedė Sabriną atgal į arklides, nusegė apynasrį, perbraukė šepečiu kaštoninį jos kailį ir permetė per nugarą apklotą. Įdomu, ar mama prisimena, kad trečiadienį metinės?

Dvidešimt metų. Neįmanoma patikėti. Kartais atrodo, kad viskas vyko vakar, o kartais – kad prabėgo ištisa amžinybė.

Dabar, kai visi jau buvo išėję namo, kiemas atrodė grėsmingai tamsus. Olivija lyg jau ir turėjo priprasti, tačiau anaipptol nepriprato. Niekada nepripras. Tiesa ta, kad ji bijojo tamsos. Visada bijojo. Galbūt, jei būtų taip nebijojusi, jei būtų buvusi drąsesnė tais 1998-aisiais, galbūt jos draugės vis dar būtų čia.

Žibintuvėliu pasišviesdama slidų nuo lietaus betoninį taką, Olivija patraukė iš arklidžių. „Labos nakties, mano gražuoliai“, – sušnibždėjo ji ir, vėjui kedenant apsiausto skvernus, užsklendė durų velkę. Tuomet pasisukusi pažvelgė į sandėliavimo patalpą. Tamsu ir tylu. Matyt, mama jau nuėjusi namo. Neramiai nužvelgė plačius iš penkių skersinių suręstus vartus, skiriančius jojimo mokyklą nuo namo. Apsaugos šviesos jau buvo užgesusios, švietė tik langas tolumoje. Tamsi atkarpa nuo čia iki namo atrodė beribė, ir Olivija ėmė virpėti. Įsismarkavęs lietus ritmiškai barbeno į skardinius žirgyno pastatų stogus. Ji tvirčiau užsismaukė kepurę ant savo šviesiaplaukės galvos. „Juk einu čia kas vakarą“, – priminė sau (nors, tiesą sakant, dažniausiai mama palaukdavo, kol ji baigs), šis vakaras niekuo nesiskiria nuo kitų. Nesvarbu, kad trečiadienį metinės, nesvarbu, kad jau kelias savaites jautė miestelyje kažkokias povandenines sroves. Per lietų, pasišviesdama žibintuvėliu kelią, ji iš visų jėgų, nors ir šlubuodama kairiąja koja, skubėjo link vartų ir vis kartojo, kad šis vakaras niekuo ne kitoks nei kiti.

Priėjusi vartus, nuleido žibintuvėlį ir atkėlė velkę. Vartai trinktelėjo, ir staiga priešais ją išniro žmogus. Iš tamsos švietė baltas veidas. Olivija riktelėjo ir išsigandusi atšoko.

– Live, kvailute, tai aš, – pasigirdo pažįstamas balsas.

Veslis. Čia tik Veslis. Na žinoma. Laikydamas virš galvos didelį skėtį, priėjo arčiau, kad ir ji tilptų pasislėpti.

– Gi visa permirkusi, kvailute, – ištarė jis, globėjiškai apkabindamas per pečius ir prispausdamas prie savęs taip stipriai, kad Olivija vos galėjo kvėpuoti. – Užėjau į namus ir tavo mama pasakė, kad dar darbuojiesi.

– Ką čia veiki? – sušuko ji, norėdama perrėkti lietu. – Maniau, kad šiandien nesusitiksim.

Grumdamiesi su vėju ir lietumi jie žingsniavo namo link.

– Norėjau tave pamatyti. Ar kas negerai? – priešais vėją nuaidėjo jo balsas. – Kas per oras?!

Ji linktelėjo, nors ir suprato, kad tamsoje Veslis nematys, ir prisišliejo arčiau jo. Olivijos galva vos siekė jo petį ir nors vyriškis gana skaudžiai spaudė ją per liemenį, jo dideliame glėbyje jautėsi patogiai. Ir netikėtai net krūptelėjo suvokusi, kad visus tuos dvidešimt metų jis ją laikė glėby. Keista, kad Veslis vis dar su ja. Galbūt todėl, kad tokie judviejų santykiai jam tiko – abu jau beveik keturiasdešimties, bet vis dar tik susitikinėjo. Tikriausiai todėl. Likusi viena savo kambaryje, namuose, kuriuose užaugo, ji dažnai apie tai pagalvodavo. Apie tai, kad nuo pat avarijos gyveno labai vienodą gyvenimą, buvo tarsi įstrigusi, negalėjo judėti pirmyn, negalėjo pamiršti, negalėjo suaugti. Tad visai natūralu, jog jos santykiai su Vesliu irgi neaugo. Olivija žinojo, kad daugeliui atrodė keista, jog jie nesusituokė ar bent jau neapsigyveno kartu. Tačiau ji buvo įsitikinusi, kad būtent tokio gyvenimo ir nusipelnė – nes ji buvo čia, o jos draugės – ne.

Toliau iki pat neįprastos formos, nelygiai nužvirgžduoto Olivijos motinos namo jieėjo tylėdami. Įžengė į stiklinį priestatą, kuriame buvo juntamas silpnas prakaito ir gumos kvapas; virš galvos kabojo lemputė be gaubto. Veslis užtrenkė duris. Nelikus vėjo ir lietaus triukšmo, tylą net spengė ausyse.

– Kaip tavo koja? – paklausė Veslis, statydamas į kampą suskleistą skėtį. Nesuspaudė jo, paliko audinį karoti ir džiūti.

Olivija pasitrynė kelį. Skaudėjo taip, kad norėjosi verkėti.

Dingo trys merginos...

Prieš dvidešimt metų:

vieną lietingą naktį Olivija Ruterford vežė savo drauges namo ir staiga, ant kelio išnirus žmogystai, ji pasuko automobilį ir vertėsi.

Atgavusi sąmonę ji suprato automobilyje esanti viena – jos draugės dingo.

Jų daugiau niekas niekada nematė...

Dabartis:

Ji uždarą Staferberio bendruomenę atvyksta žurnalistė Džena Halidei, norėdama įtikinti Oliviją prabilti ir padėti atskleisti merginų dingimo paslaptį. Bet Olivija tyli.

Kas nutiko?

Ar Olivija kažką slepia?

Kodėl Staferberio gyventojai tokie įbauginti?

Kiek paslapčių gali slėpti vienas mažas miestelis?

